

การพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไททกวน บ้านนาถ่อน ผู้การท่องเที่ยวชุมชน
เชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง

Developing the Potential of the Tai Khuan Tribal Village of
Ban Na Thon for Creative Community-based Tourism to
Attract High-Value Tourists

สุภัทรา เขียวศรี¹ / กันตภพ บัวทอง^{2*} / กนกพร รอดเขียน³

Supratra Khiaosri / Kantapop Buathong / Kanokporn Rodkhan

¹⁻³ วิทยาลัยการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ มหาวิทยาลัยนครพนม

Tourism and Service Industry College, Nakhon Phanom University

*Corresponding author's E-mail: kanta.tsic@gmail.com

Received: September 9, 2024

Revised: December 1, 2024

Accepted: December 4, 2024

DOI: <http://doi.org/>

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนชนเผ่าไททกวน บ้านนาถ่อน 2) ศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงที่เดินทางมาท่องเที่ยวชนเผ่าไททกวน บ้านนาถ่อน และ 3) เสนอแนะแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์บ้านนาถ่อน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง โดยงานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงที่เดินทางมายังบ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม และการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่น และมี

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการเดินทางท่องเที่ยว (เฉลี่ยต่อครั้งต่อคน) อยู่ในช่วง 2,000 - 5,000 บาท ทั้งนี้แนวทางการพัฒนาศักยภาพชุมชนบ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม เพื่อรองรับการท่องเที่ยวมูลค่าสูง มีดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น 2) การพัฒนาจิตสำนึกทางการท่องเที่ยว 3) การสร้างเส้นทางการท่องเที่ยวชุมชน และ 4) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพพร้อมยกระดับตราสินค้าได้

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวชุมชน, การท่องเที่ยวมูลค่าสูง, การพัฒนาศักยภาพ, บ้านนาถ่อน

Abstract

This study aimed to 1) evaluate the potential of community-based tourism in the Tai Khuan tribal village of Ban Na Thon, 2) analyze the behavior and preferences of high-value tourists visiting community, and 3) propose the guidelines to enhance its creative tourism offerings, focusing on better addressing the needs of high-value tourists. A mixed-method research design was employed, incorporating both quantitative and qualitative approaches. Data were collected through questionnaires administered to high-value tourists of Ban Na Thon in Nakhon Phanom, and interviews with relevant stakeholders. The findings indicated that the majority of respondents were from the Northeastern region of Thailand. The primary purpose for traveling was to learn about local lifestyles and wisdom, with an average expenditure per trip ranging from 2,000 to 5,000 baht per person. The guideline for enhancing the potential of Ban Na Thon community in Nakhon Phanom to accommodate high-value tourism were as follows: 1) promoting local community participation, 2) developing tourism awareness, 3) creating community-based tourism routes, and 4) improving and branding local tourism products to enhance the quality.

Keywords: community-based tourism, high-value tourism, potential development,
Ban Na Thon

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นหัวใจหลักสำคัญของเศรษฐกิจไทยที่สร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างมหาศาลและเกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจให้แก่ผู้ประกอบการและชุมชนในจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งประเทศไทยได้รับการตอบรับที่ดีจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ (Zhang et al, 2020) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative tourism) จัดเป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวแบบใหม่ ทำให้เกิดการเรียนรู้และจากประสบการณ์ตรงของนักท่องเที่ยว และเป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความยั่งยืนให้ชุมชนท้องถิ่นให้มีศักยภาพทางการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้กับนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นได้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน (Nua-amnat et al., 2019) อีกทั้งแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นการท่องเที่ยว แผนพัฒนาจังหวัดนครพนม พ.ศ.2566-2570 ยังให้ความสำคัญกับการรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวระดับโลก โดยจะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งระบบ และมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การท่องเที่ยวมูลค่าสูง (Nakhon Phanom Provincial Office, 2021) ซึ่งการท่องเที่ยวลักษณะนี้จะสามารถทำได้ให้แก่ประเทศอย่างมากมาย และยังช่วยในเรื่องการรักษาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของประเทศไทย เพราะเป็นการเน้นนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) อันจะช่วยลดปัญหาทางด้านการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยประสบอยู่ในขณะนี้

ชนเผ่าไทกวนมีต้นกำเนิดจากประเทศจีน โดยได้อพยพย้ายถิ่นฐานผ่านแขวงคำม่วน สปป.ลาว ก่อนจะข้ามแม่น้ำโขงมาอาศัยอยู่ในพื้นที่อาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ และก่อตั้งชุมชนนาถ่อน ซึ่งเป็นที่ตั้งในปัจจุบัน (Nakhon Phanom Provincial Office, 2021)

ชุมชนบ้านนาถ่อนเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมและศักยภาพด้านการท่องเที่ยว โดยมีความโดดเด่นในเรื่องวัฒนธรรมและประเพณีโบราณ เช่น การตีมีดพริ้วแบบภูมิปัญญาชาวบ้าน ซึ่งพัฒนามาเป็นผลิตภัณฑ์มีดพริ้วสวยงามที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว นอกจากนี้ชุมชนยังมีบริการนวดสปาสมุนไพร **ควบคู่กับ** กิจกรรมการล่องแพในลำห้วยบังฮวง ซึ่งเป็นลำน้ำสาขาของแม่น้ำโขง เพื่อมอบประสบการณ์ผ่อนคลายและใกล้ชิดกับธรรมชาติให้แก่นักท่องเที่ยว

จากข้อมูลดังกล่าว ชุมชนไทกวนบ้านนาถ่อนยังขาดการวางนโยบายที่ชัดเจน รวมถึงการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนและการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ของชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับชุมชนท่องเที่ยวชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชน ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงที่เดินทางมาท่องเที่ยวชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน
3. เสนอแนะแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง (High-Value Tourists)

1. กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลหลัก

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง ซึ่งรวมถึงกลุ่มที่เดินทางเพื่อเข้าร่วมการประชุม สัมมนา และการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (MICE) ที่เดินทางมายังชุมชนบ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม การเก็บข้อมูลดำเนินการผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่

1) ผู้กำหนดนโยบายจากภาครัฐและภาคเอกชน 2) ผู้แทนจากสถาบันการศึกษา และ 3) กลุ่มผู้นำชุมชนและชาวบ้านผ่านการจัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group Discussion)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

การเก็บแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่บ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนม เป็นเวลา 3 เดือนในช่วงเดือน มกราคม พ.ศ. 2567 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2567 โดยใช้สถิติจากสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครพนม ซึ่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวผู้เดินทางมาทั้งสิ้น 1,539,953 คน (Ministry of Tourism and Sport, 2023) กำหนดตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sample) จำนวน 400 คน โดยแบ่งเป็นส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ผู้การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง โดยผู้วิจัยลงรหัสโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าโดยใช้มาตรวัดแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ (5 - point Likert Scale) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นต่อศักยภาพมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง ความคิดเห็นต่อศักยภาพมาก ค่าเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง ความคิดเห็นต่อศักยภาพปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง ความคิดเห็นต่อศักยภาพน้อย และ ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง ความคิดเห็น

ต่อศักยภาพน้อยที่สุด ผู้วิจัยนำค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มาใช้ในการแปลความหมาย โดยอ้างอิงเกณฑ์จาก Pasunon (2010) และส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งได้จากคำตอบลักษณะแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended questionnaire)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความตรงตามเนื้อหา จากนั้นนำค่าดัชนีความสอดคล้องข้อคำถามไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย จำนวน 30 คน ที่บ้านนาถ่อน จังหวัดนครพนมโดยยอมรับค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.70 ขึ้นไป (Nunnally, 1978)

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยอิงจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลพื้นฐานของชุมชนบ้านนาถ่อน โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 วิธีหลัก ดังนี้ การจัดสนทนากลุ่มและเวทีถอดองค์ความรู้ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพของชุมชนจากกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ใช้ทั้งแบบที่มีโครงสร้างและแบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อเก็บข้อมูลที่หลากหลายและครอบคลุม ข้อมูลที่ได้จากทั้งสองวิธีถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ลึกซึ้งและครอบคลุมในประเด็นที่ศึกษา เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์บ้านนาถ่อน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง

ตาราง 1

รายชื่อหน่วยงานสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวน/คน	รหัส
1	ผู้บริหารจากหน่วยงานภาครัฐ		
	1.1 สนง.ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครพนม	1	GV1
	1.2 ททท. สนง. จังหวัดนครพนม	1	GV2
	1.3 สนง. วัฒนธรรมจังหวัดนครพนม	1	GV3
	1.4 พัฒนาชุมชนจังหวัดนครพนม	1	GV4
2	ผู้บริหารจากหน่วยงานภาคเอกชน		
	2.1 สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดนครพนม	1	CO1
	2.2 หอการค้าจังหวัดนครพนม	1	CO2
3	มหาวิทยาลัย		
	3.1 มหาวิทยาลัยนครพนม	1	UN1

ตาราง 2

การประชุมกลุ่มย่อย

ลำดับที่	หน่วยงาน	จำนวน/คน	รหัส
1	ผู้นำชุมชน และปราชญ์ท้องถิ่น	40	FG1

ผลการวิจัย

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 243 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.8 ขณะที่เพศชาย มีจำนวน 157 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 39.2 ในด้านอายุพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.75 ส่วนสถานภาพทางครอบครัว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในสถานภาพสมรส จำนวน

188 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 47 สำหรับระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.75 ในแง่อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายหรือทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27 ในด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.75 และเมื่อพิจารณาด้านภูมิภานา พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 295 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 73.75

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการ เดินทางท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.25 โดยมีการเดินทาง ส่วนใหญ่ใช้รถยนต์ส่วนตัว จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 ในด้านจำนวนสมาชิกที่ร่วมเดินทาง พบว่าส่วนใหญ่เดินทางพร้อมสมาชิก 6 คน ขึ้นไป จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 48.25 สำหรับความถี่ในการเดินทาง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เดินทาง 1-2 ครั้งต่อปี จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 59.75 เมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (เฉลี่ยต่อครั้งต่อคน) พบว่าส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่าย อยู่ในช่วง 2,000-5,000 บาท จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37 และในแง่ของ แหล่งข้อมูล ส่วนใหญ่รู้จักแหล่งท่องเที่ยวจากสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เฟซบุ๊กและเว็บไซต์ จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 55

ตาราง 3

รูปแบบกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสนใจ (จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน)

ลำดับ	รายการอาหาร	สนใจ (%)	ไม่สนใจ (%)
1	เรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนเผ่าไทกวนโบราณ	75.25	24.75
2	เรียนรู้การตีเหล็กแบบโบราณ และแบบสมัยใหม่	47.75	54.25
3	กิจกรรมปลูกยางนา เพิ่มพื้นที่ป่าให้ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน	17.75	82.25
4	เรียนรู้การทำอาหารเกษตรอินทรีย์ผักพืชปลอดสารพิษชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน	27.25	72.75
5	เรียนรู้งานจักสานของชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน	28.25	71.75
6	เรียนรู้การทำพานบายศรี ชันหมากเบง ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน	33.00	67.00
7	เรียนรู้สปาเกลือ ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน	34.00	66.00

จากตาราง 3 พบว่า นักท่องเที่ยวสนใจกิจกรรมเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนเผ่าไทกวนโบราณ มาเป็นลำดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 75.25 รองลงมาคือ กิจกรรมเรียนรู้การตีเหล็กแบบโบราณและแบบสมัยใหม่ คิดเป็นร้อยละ 47.75 ในส่วนของกิจกรรมปลูกยางนา เพิ่มพื้นที่ป่าให้ชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน เป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.75

ตาราง 4

แสดงผลภาพรวมการศึกษาศักยภาพในด้านต่างๆของชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน

ศักยภาพด้านต่างๆ	ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพ		
	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมาย
ด้านสิ่งดึงดูดใจ	4.26	0.63	มากที่สุด
ด้านที่พักแรม	4.11	0.67	มาก
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	4.09	0.71	มาก
ด้านกิจกรรม	4.21	0.63	มากที่สุด
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	4.03	0.75	มาก
รวม	4.14	0.67	มาก

จากตาราง 4 พบว่า ศักยภาพด้านสิ่งดึงดูดใจ และด้านกิจกรรมของชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านที่พักแรม ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก

แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์บ้านนาถ่อน
เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงจากผลการสัมพันธเชิงลึกและการประชุมกลุ่มย่อย

ชุมชนบ้านนาถ่อนเป็นหมู่บ้านที่มีความโดดเด่นด้านวัฒนธรรมและประเพณีโบราณ โดยเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่น่าสนใจและควรค่าแก่การศึกษาเยี่ยมชม โดยมีรากฐานมาจากชนเผ่าไทกวน ซึ่งตั้งถิ่นฐานในพื้นที่มากกว่า 100 ปี หลังจากอพยพมาจากประเทศจีน ผ่านแขวงคำม่วน สปป.ลาว และข้ามแม่น้ำโขงมาสู่อาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ ก่อนจะก่อตั้งชุมชนนาถ่อนในปัจจุบัน ทำให้ชุมชนแห่งนี้ยังคงรักษาและสืบทอดประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมมาจนถึงปัจจุบัน

บ้านนาถ่อนยังคงภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวไททวนไว้ได้อย่างสมบูรณ์ เช่น ประเพณีบุญฮีตสิบสอง รำผีหมอ และประเพณีเลี้ยงแสง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่หาชมได้ยากและพบได้เฉพาะที่บ้านนาถ่อนเท่านั้น ชุมชนยังคงรักษาความเชื่อและประเพณีเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของตน ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมดังนี้

GV1 GV2 และ CO2 กล่าวว่า “ชุมชนชนเผ่าไททวน โบราณมีประเพณี ความเชื่อ และวิถีชีวิตที่โดดเด่น โดยเฉพาะการตีมีด และการทอดผ้า ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของบรรพชนท้องถิ่นโบราณ”

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพล่องแพ นวดสปาสมุนไพร ท่ามกลางธรรมชาติลำน้ำบังสวก ยังถือเป็นจุดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นที่มีแห่งเดียวของจังหวัดนครพนม

UN1 และ FG1 กล่าวว่า “ชุมชนนาถ่อนได้รับรางวัลจากวัฒนธรรมจังหวัด โดยเน้นการส่งเสริมการสร้างสาธารณวัตถุและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับระเบียบประเพณีทางพุทธศาสนา ซึ่งมีความเข้มแข็งด้านความเชื่อและการท่องเที่ยวเชิงจิตวิญญาณ นอกจากนี้ชุมชนยังมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยมีผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นได้แก่ สปาเกลือ การจักสาน และการตีเหล็กโบราณ”

ปัจจุบัน การท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมบ้านนาถ่อน ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นจากกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเพื่อประชุม สัมมนา รวมถึงหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนอย่างต่อเนื่อง

GV2 GV3 และ FG1 กล่าวว่า “มีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเข้ามาศึกษาดูงานด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวชุมชนตลอดทั้งปี ซึ่งนักท่องเที่ยวเดินทางมาจากแทบทุกจังหวัดของประเทศไทย ถือเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนนาถ่อนมากที่สุด ทำให้ชุมชนนาถ่อนมีจุดเด่นและความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ และนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้มีรายได้ดี”

สถานการณ์ความไม่แน่นอนทั้งความความตึงเครียดทางการเมืองโลก เศรษฐกิจที่ผันผวน อัตราเงินเฟ้อ รวมไปถึงปัจจัยด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งการท่องเที่ยวชุมชนนั้นเกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว แต่ยังขาดการวางแผน รวมถึงมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ชุมชนที่เกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆตามมามากมาย

GV2 GV4 และ FG1 กล่าวว่า “กิจกรรมส่วนมากดำเนินการโดยสมาชิกในวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยววัฒนธรรมนาถ่อน ทำให้ยังไม่ได้เกิดความร่วมมือองค์กรรวมของคนในชุมชน และโครงสร้างพื้นฐานยังมีไม่เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้มีรายได้น้อย”

UN1 และ FG1 กล่าวว่า “นอกจากนั้นยังเกิดปัญหาและความขัดแย้งภายในชุมชน ความเจ็บสงบที่ชาวบ้านเคยอาศัยและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมเลือนหายไปหลังจากนักท่องเที่ยวเข้ามาทำกิจกรรมภายในชุมชน”

GV1 และ UN1 กล่าวว่า “ชุมชนนาถ่อนมีผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ และชุมชนมีความพร้อมที่สมบูรณ์พร้อม ขาดแต่การโฆษณาประชาสัมพันธ์และการทำการตลาด ซึ่งควรครอบคลุมถึงการท่องเที่ยวตามหลัก BCG และ Happy Model”

นอกจากนั้น GV1 GV2 GV3 GV4 และ FG1 ยังให้ข้อมูลอีกว่า “โดยปกติแล้วนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มที่เข้ามาท่องเที่ยวที่ชุมชนนาถ่อน จะมีการจองโปรแกรมท่องเที่ยว และแจ้งค่าใช้จ่ายมาก่อนล่วงหน้า ซึ่งทำให้มีกิจกรรมที่ครบและโชว์ศักยภาพได้อย่างเต็มที่ แต่หากมีนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวเอง จะไม่มีโอกาสได้เห็นกิจกรรม หรือความสมบูรณ์ของการท่องเที่ยวชุมชนนาถ่อน หากทางชุมชนมีกิจกรรมที่ต่อเนื่องและสามารถเข้ามาเยี่ยมชมเยือนชุมชนได้ทุกวัน ก็จะทำให้ชุมชนนาถ่อนมีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น”

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่องนี้ใช้วิธีการแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อย รวมถึงการเก็บแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยว ทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ศูนย์ท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจ แหล่งท่องเที่ยวต้องมีความน่าสนใจและสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยว รวมถึงต้องมีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิปัญญาโดยชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wiriyasumon (2008) ที่ได้จำแนกองค์ประกอบสำคัญในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ต้องพิจารณา คือ การที่ชุมชนมีฐานทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์มีวิถีการผลิตที่พึ่งพาและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน มีแหล่งธรรมชาติที่มีความสวยงามโดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Srilachai (2018) ที่ศึกษาแนวทางการจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนบ้าน โลกเมือง ตำบลจรเข้มาก อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษา พบว่าชุมชนบ้าน โลกเมืองมีบริบทและทรัพยากรที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยเฉพาะอัตลักษณ์ที่โดดเด่น เช่น ภูมิสังคมที่สะท้อนวิถีชีวิตการทำนา ประเพณีที่สืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ และความมีอัธยาศัยไมตรีของคนในชุมชนที่พร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยว

2. ด้านที่พักแรม ที่พักจะต้องมีความสะอาดและปลอดภัย รวมถึงมีที่พักซึ่งเป็นของคนในชุมชน (โฮมสเตย์) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rungfamai และ Sritongmas (2019) ศึกษาความสำเร็จอย่างยั่งยืนของโฮมสเตย์จากมุมมองของผู้นำชุมชนโฮมสเตย์ใน 4 ภูมิภาคของไทย โดยเน้นด้านคุณภาพมาตรฐานของที่พัก ซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมีโอกาสได้พักร่วมกับเจ้าของบ้าน ผลการวิจัยสรุปจากมุมมองของผู้ให้สัมภาษณ์ว่าคุณภาพมาตรฐานของที่พักรวบรวมให้ความสำคัญใน 3 ด้านหลัก ได้แก่ ความสะอาด ความปลอดภัย และความสะอาดสบาย เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับการศึกษาของ

Artham et al. (2022) ศึกษาการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยของที่พักชุมชนวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 โดยเน้นการส่งเสริมตัวแทนโฮมสเตย์ให้รับรองมาตรฐาน SHA เพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการปรับปรุงด้านความสะอาดและสุขอนามัย นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับแหล่งท่องเที่ยวและที่พักชุมชน เพื่อยกระดับมาตรฐานให้ตอบโจทย์ความคาดหวังของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบัน

3. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวจะต้องเข้าถึงได้สะดวก มีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน และเข้าใจง่าย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Visadsoontomsaku et al. (2020) ซึ่งให้เห็นว่าการพัฒนาสภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในชุมชนควรเน้นการพัฒนาเส้นทางถนนและป้ายบอกทางที่ชัดเจน รวมถึงการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้ครอบคลุมและทั่วถึง เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว แนวทางนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chaiwakasem (2015) ที่ศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทลื้อ ตำบลบ้านถิ่น อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ซึ่งเน้นย้ำว่า องค์การบริหารส่วนตำบลควรร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อปรับปรุงเส้นทางการเดินทางให้สะดวกและปลอดภัยยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรจัดทำป้ายบอกระยะทางที่มองเห็นได้ชัดเจน เข้าใจง่าย และสามารถช่วยนักท่องเที่ยวในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ด้านกิจกรรม โดยกิจกรรมของชุมชน จะต้องมีส่วนให้ความรู้หรือผู้ดูแลในการทำกิจกรรม รวมถึงกิจกรรมของชุมชนจะต้องมีความโดดเด่น น่าดึงดูดใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Visadsoontomsaku et al. (2020) ระบุว่า ชุมชนได้สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยนำเอกลักษณ์ของชุมชนซึ่งเกิดจากทรัพยากรธรรมชาติหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นกิจกรรมท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมความยั่งยืนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชุมชนให้ความสำคัญสูงสุด

นอกจากนี้ ชุมชนยังได้ปลูกฝังจิตสำนึกในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้กับคนในพื้นที่ พร้อมทั้ง วางแผนการอนุรักษ์ธรรมชาติอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว

5. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก บริเวณชุมชนจะต้องมีจุดบริการนักท่องเที่ยว ให้สอบถามข้อมูล มีร้านขายของที่ระลึกไว้ให้บริการ และมีช่องทางในการติดต่อสื่อสารที่หลากหลาย เช่น โน้ตบุ๊ก โทรศัพท์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Munchoei (2020) ได้พัฒนาแอปพลิเคชันเพื่อแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว โดยแอปพลิเคชันนี้ช่วยส่งเสริมและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ร้านค้า และสถานบริการต่างๆ ที่มีคุณภาพและเหมาะสม ทั้งยังสามารถนำไปใช้กระตุ้นเศรษฐกิจและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในจังหวัดเชียงใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chaikwasem (2015) ที่ศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยลื้อ ตำบลบ้านดื่น อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ซึ่งแนะนำว่าควรจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ รวมถึง การจัดหาอาสาสมัครมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยว พร้อมทั้ง ทักษะด้านภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อให้คำแนะนำและข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมงานประเพณี ที่จัดขึ้นโดยชุมชนแก่นักท่องเที่ยว

จากการอภิปรายผล ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำกลยุทธ์การบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชน รวมถึงได้แนวทางการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ศูนย์การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง ดังต่อไปนี้

1. การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น รวมถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนในการสร้างความเข้าใจให้แก่ชุมชนและแสดงออกถึงความสำคัญในการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง สามารถสร้างรายได้ให้ชุมชน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ทำนุบำรุงรักษาศาสนา ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างทั่วถึง

2. ภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาและสร้างจิตสำนึกทางการท่องเที่ยว ทั้งของตนเองและองค์กร รวมไปถึงการยกระดับสู่การ

ท่องเที่ยวชุมชนเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้มีรายได้ที่ยั่งยืนและสร้างสรรค์ ตามหลักเศรษฐกิจ BCG และการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ รวมถึงการท่องเที่ยวในรูปแบบ Happy Model

3. สร้างเส้นทางการท่องเที่ยวชุมชนสร้างสรรค์เชิงสุขภาพ เพื่อให้เกิดการกระจายรายได้ และนักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจากคนในชุมชน

4. พัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ให้ได้มาตรฐาน ยกระดับคุณภาพ ทั้งตราสินค้า การบรรจุหีบห่อ รวมถึงช่องทางการขายให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ประโยชน์

จากผลของการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยพบข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ผู้การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง ดังนี้

1. ชุมชนและภาคีเครือข่ายที่มีส่วนที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันสร้างคุณค่าให้กับชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ด้วยการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชนให้ขยายวงกว้างสู่กลุ่มนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง

2. ควรมีการถ่ายทอดความรู้และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ และวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นของชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ให้ภาคีเครือข่ายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เข้าใจในแนวทางและเป้าหมายที่ตรงกันในการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยควรเพิ่มการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วน of ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น และการยกระดับของผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น ในการพัฒนาศักยภาพชนเผ่าไทกวน บ้านนาถ่อน ผู้การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมูลค่าสูงต่อไป

References

- Artharn, D., Jaroenwisarn, K., & Boonmeesrisanga, M. (2022). The enhancement of safety and health protocols for sustainable homestay tourism after the COVID-19 Pandemic in Thailand. *Journal of Liberal Arts*, 22(1), 186-204. [in Thai]
- Bamrungsin, T., Islam, R., & Kaewyu, P. (2022). A model of creative tourism development for cultural preservation of Lao Klang in Kud Jok, Chinat Province. *Journal of International and Thai Tourism*, 18(1), 45-61. [in Thai]
- Buhalis, D. (2000). Marketing the competitive destination in the future. *Tourism Management*, 21(1), 97-116.
- Chaiwkasem, O. (2015). Cultural tourism in Tai Lu community Tambon Ban Thin, Amphoe Mueang Phrae, Phrae. *Dhonburi Rajabhat University, Office of Academic Resources and Information Technology*. <http://cms.dru.ac.th/jspui/handle/123456789/916>
- Choibamroong, T. (2019). Direction of Thai tourism development towards sustainability. *National Institute of Development Administration*. [in Thai]
- Dickman, S. (1996). *Tourism: An introductory text*. Hodder Education.
- Esichaikul, R. (2014). *Niche tourism management*. Sukhothai Thammathirat University. [in Thai]
- Grey Richards & Derek Hall. (2000). Creative tourism. *ATLAS News*, 23, 16-20.
- Jittangwattana, B. (2005). *Sustainable tourism development*. Press and Design. [in Thai]
- Mason, C. L. (1990). Concept mapping: A tool to develop reflective science instruction. *Science Education*, 76(1), 51-57.

- Ministry of Tourism and Sport. (2023). *National tourism development plan Vol 3 (2023–2027)*. The War Veterans Organization of Thailand Under Royal Patronage. [in Thai]
- Munchoei, N., Tati, S., & Kanthane, S. (2020). User interface design and implementation for travel recommendation mobile application to stimulate tourism economics under We Love Chiang Mai Project. *Journal of Management Science Pibulsongkram Rajabhat University*, 2(2), 1-12. [in Thai]
- Nakhon Phanom Provincial Office. (2021). *Nakhon Phanom provincial development plan (2023-2027)*. <http://www2.nakhonphanom.go.th/news/detail/596>
- Nua-amnat, R., Phratheppariyattimedhi, & Girdwicha, N. (2019). Developing model of creative community-based tourism management in Nakornsawan province. *Mahachula Academic Journal*, 7(1), 72-88. [in Thai]
- Nunnally, J. C. (1978). *Psychometric theory* (2nd. ed.). McGraw-Hill.
- Pasunon, P. (2010). *Business statistics*. TOP. [in Thai]
- Pelasol, R. J. (2012). Igcabugao: A potential tourist destination in the southern part of Iloilo, Philippines. *International JPAIR Multidisciplinary Research*. Certified for QMS ISO 9001-2008 by the Anglo Japanese American Registrars of the UK.
- Rocharungsat, R. (2010). *Community tourism*. Odeon Store. [in Thai]
- Rungfamai, K., & Sritongmas, S. (2019). Sustainable success of homestay from the perspectives of homestay community leaders in four regions of Thailand. *University of the Thai Chamber of Commerce Journal Humanities and Social Sciences*, 39(3), 106-120. https://utcc2.utcc.ac.th/utccjournal/393/106_120.pdf [in Thai]

- Srilachai, A. (2018). Guidelines for sustainable tourism management for community-based tourism: A case study of Ban Kokmuang, Jorakhemak, Prakhonchai District, Buriram Province. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkron Rajabhat University*, 12(1), 218-229. [in Thai]
- Thammabut, P. (2006). *Teaching materials on the principles of ecotourism*. Institute of Ecotourism, Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Visadsoontornsaku, P., Na Thalang, C., Jittithavorn, C., & Tungbenchasiriku, S. (2020). Potentiality development approach for community-based tourism in Nakhon Ratchasima Province. *The Journal of Development Administration Research*, 10(3), 22-33. [in Thai]
- Wiriyasumon, S. (2008). *A complete research report compiling knowledge on the status and situation of community tourism in the lower northern region*. Faculty of Humanities and Social Sciences, Pibulsongkram Rajabhat University. [in Thai]
- Zhang, Z., Plathong, S., Sun, Y., Guo, Z., Munnoy, T., Ma, L., Jantharakhantee, C., & Tanboot, L. (2020). Analysis of the island tourism environment based on tourists' perception: A case study of Koh Lan, Thailand. *Ocean & Coastal Management*, 197. <https://doi.org/10.1016/j.ocecoaman.2020.105326>

Authors

Supratra Khiaosri

Lecturer, Department of Tourism and Hospitality Management, Tourism
and Service Industry College, Nakhon Phanom University

103 Chayanggoon Rd., Nakhon Phanom Province 48000, Thailand

Tel.: 080-995-4665 E-mail: supratra.no@gmail.com

Kantapop Buathong

Lecturer, Department of Hotel, Restaurant and Event, Tourism and Service
Industry College, Nakhon Phanom University

103 Chayanggoon Rd., Nakhon Phanom Province 48000, Thailand

Tel.: 085-616-5919 E-mail: kanta.tsic@gmail.com

Kanokporn Rodkhian

Lecturer, Department of Tourism and Hospitality Management, Tourism
and Service Industry College, Nakhon Phanom University

103 Chayanggoon Rd., Nakhon Phanom Province 48000, Thailand

Tel.: 092-222-6598 E-mail: praewary@gmail.com